

Arrest

nr. 89 905 van 16 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 juli 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 6 juni 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, aan verzoeker ter kennis gebracht op diezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DELVAUX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 juli 2009 diende verzoeker een asielaanvraag in bij de bevoegde autoriteiten. Verzoeker was destijds minderjarig en werd onder voogdij geplaatst.

De Eurodac-databank gaf aan dat verzoekers vingerafdrukken op 24 november 2008 in Griekenland werden genomen. Niettemin werd verzoekers asielaanvraag doorgestuurd naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 14 april 2011 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing waarbij aan verzoeker zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd. Tegen voormelde beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Bij arrest nr. 65 113 van 26 juli 2011 verwierp de Raad het beroep van verzoeker en werden hem opnieuw de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 31 december 2011 werd de voogdij van verzoeker van rechtswege beëindigd daar verzoeker meerderjarig was geworden.

Op 12 januari 2012 werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker genomen.

Op 17 januari 2012 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 1 februari 2012 werd ten aanzien van verzoeker een beslissing tot niet in overwegingname van een asielaanvraag genomen.

Op 4 mei 2012 diende verzoeker een derde asielaanvraag in.

Op 6 juni 2012 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot niet in overwegingname van de asielaanvraag. Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), van artikel 6 van het EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoeker verwijst naar het stuk dat hij heeft neergelegd naar aanleiding van zijn derde asielaanvraag, zijnde een oproepingsbrief van de politie daterend van 25 april 2008 met bijhorende enveloppe en stelt dat de staatssecretaris overweegt dat hij dit document reeds naar voor had kunnen brengen bij zijn vorige asielaanvraag. Verzoeker meent dat hij in een procedure ten gronde bijkomende uitleg had kunnen geven bij dit document en dat zijn beweringen dan zouden kunnen worden gecontroleerd door het Commissariaat-generaal. Verder stelt verzoeker dat hij dit belangrijk document niet eerder kon voorleggen en dat zulks blijkt uit de enveloppe. Hij meent dan ook dat het wel degelijk om een nieuw element gaat in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Verder geeft verzoeker aan dat hij meent dat de staatssecretaris te kwader trouw is waar hij overweegt dat de enveloppe die betrokkene aanbrengt enkel aantoonde dat hij correspondentie heeft ontvangen uit Afghanistan, waarbij geïnsinueerd wordt dat in de enveloppe andere correspondentie zou hebben gezeten. Verzoeker benadrukt dat indien hij de oproepingsbrief eerder in zijn bezit zou hebben gekregen, hij deze uiteraard onmiddellijk zou hebben bijgebracht. Verder stipt verzoeker aan dat de oproepingsbrief slechts werd afgeleverd na zijn vertrek uit Afghanistan. Op dat ogenblik was hij nog niet op de hoogte van de beschuldigingen. Verzoeker meent dat er geen rekening werd gehouden met de omstandige uitleg die door hem werd gegeven omtrent het belang van dit document en ontwaart hieruit een schending van artikel 6 van het EVRM. Tot slot verwijst verzoeker naar het bevel dat hem wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de zeven dagen en meent dat een dergelijke korte termijn niet redelijk te noemen is. Hij stelt dat een vrijwillig vertrek binnen deze korte termijn niet te realiseren is.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Verzoeker bespreekt de verschillende motieven in zijn middel waardoor hij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing heeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de

motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Uit de hierboven weergegeven bewoordingen van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat de gegevens die in het raam van een meervoudige asielaanvraag worden voorgelegd:

- nieuw moeten zijn, *i.e.* niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, *i.e.* ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet;
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Verzoeker betoogt dat het stuk dat hij neerlegde een nieuw gegeven uitmaakt in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

Betreffende dit stuk stelt de staatssecretaris met verwijzing naar de datum van dit stuk, zijnde 25 april 2008 dat verzoeker dit stuk naar aanleiding van zijn vorige asielaanvragen had kunnen aanbrengen. Tevens merkt de gemachtigde van de staatssecretaris op dat verzoeker tijdens zijn vorige asielaanvragen nooit gewag heeft gemaakt van de beschuldigingen die in deze oproepingsbrief geuit worden. Betreffende de enveloppe die verzoeker naar voor brengt, betoogt de gemachtigde van de staatssecretaris dat een dergelijke enveloppe enkel aantoonde dat hij correspondentie uit Afghanistan heeft ontvangen.

Zoals hiervoor reeds werd aangegeven, is één van de voorwaarden om als een nieuw element in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet te worden aangenomen, dat het stuk betrekking moeten

hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Het stuk dat verzoeker bijbrengt, dateert van 25 april 2008, aldus van vóór het indienen van zijn eerste asielaanvraag op 3 juli 2009 en zeker van vóór het indienen van zijn tweede asielaanvraag. Zelfs aangenomen dat verzoeker dit stuk niet in zijn bezit had bij zijn vertrek uit Afghanistan toont hij op geen enkele wijze aan dat hij dit stuk niet eerder kon laten overmaken. Hij beperkt zich echter te stellen dat dit stuk hem pas op 11 april 2012 werd toegezonden zoals blijkt uit de neergelegde enveloppe. Daargelaten de vraag of de enveloppe een voldoende bewijs kan vormen van het gegeven dat het stuk hem pas op die datum werd overhandigd, dient te worden vastgesteld dat verzoeker op geen enkele concrete wijze weerlegt dat hij dit stuk eerder had kunnen aanbrengen en dit temeer dit stuk ruim dateert van vóór zijn eerdere asielaanvragen. Dit wordt versterkt door het feit dat verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag stukken voorlegde die hij ontving na contact met zijn familie, dorpsbewoners en dorpsontwikkelingsraad, die allen bevestigden dat hij problemen had in Afghanistan. Aangezien dit stuk zelfs dateerde van vóór zijn tweede asielaanvraag, is het geheel niet overtuigend dat verzoeker het stuk niet eerder liet overmaken om het op zijn minst naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag over te maken. Verzoeker verklaarde immers zelf dat de beschuldigingen dateren van enkele dagen na zijn vertrek uit Afghanistan.

Zoals de gemachtigde van de staatssecretaris terecht in zijn bestreden beslissing overweegt, is het op zijn minst bevreemdend dat verzoeker het stuk dat hij nu ineens zo belangrijk acht, nooit ter sprake heeft gebracht naar aanleiding van zijn eerdere asielaanvragen. Het geheel van de weergegeven motieven is afdoende.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Uit voorgaande bespreking blijkt dat de bestreden beslissing gesteund is op een correcte feitenvinding. Het loutere feit dat verzoeker het niet eens is met de beoordeling van de staatssecretaris en meent dat er sprake is van kwader trouw, hetgeen louter een subjectief gevoel is, kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Waar verzoeker een schending van artikel 6 van het EVRM meent te kunnen ontwaren uit het feit dat er geen rekening werd gehouden met de omstandige uitleg die hij heeft gegeven aangaande het bijgebrachte stuk, kan hij al evenmin worden gevolgd. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker enkel verklaarde dat een neef aan moeders zijde hem een brief van 25 april 2008 toezond. Hij verduidelijkte vervolgens wat er in de brief stond, met name dat hij opgeroepen werd voor ondervraging. Tevens verklaarde hij dat de zoon van de commandant werd vermoord enkele dagen nadat hij Afghanistan verliet en dat hij er van beschuldigd werd hem te hebben vermoord omdat hij problemen had met zijn vader. Voorts haalde hij aan dat de politie al verschillende keren langs was gekomen omdat hij geen gehoor gaf aan de oproeping.

Verzoeker verliest uit het oog dat wanneer een vreemdeling een tweede of daaropvolgende asielaanvraag indient de verwerende partij gehouden is artikel 51/8 van de vreemdelingenwet toe te passen en aldus dient te onderzoeken of de verklaringen en stukken bijgebracht door de vreemdeling een nieuw element in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet uitmaken. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat er wel degelijk rekening is gehouden met het stuk bijgebracht door verzoeker, alsook met zijn verklaringen doch dat de verwerende partij acht dat hij het stuk eerder had kunnen bijbrengen, alsook dat verzoeker de verklaringen die hij nu aflegt eerder had kunnen afleggen. Dit wordt geenszins weerlegt door verzoeker, temeer hij zelf in zijn verklaringen stelt dat de beschuldigingen dateren van enkele dagen na zijn vertrek uit Afghanistan. Met zijn betoog toont verzoeker geen schending van artikel 6 van het EVRM aan.

Wat betreft de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel, die verzoeker geschonden acht omdat hem slechts een termijn van zeven dagen wordt toegekend om het grondgebied te verlaten, kan verzoeker niet worden gevolgd. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd waarom slechts een termijn van zeven dagen wordt toegekend, met name omdat aan verzoeker reeds twee eerdere bevelen werden gegeven, met name op 12 januari 2012 en op 1 februari 2012. Er wordt benadrukt dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan deze bevelen. Verzoeker heeft dus ruim de tijd gehad om een vrijwillig vertrek te organiseren. Hij heeft dit echter niet gedaan en hij heeft er voor geopteerd om een nieuwe asielaanvraag in te dienen, wetende dat zijn tweede asielaanvraag reeds niet in overweging was genomen. Verzoekers verblijf op het grondgebied was slechts een precair verblijf en gelet op de vorige negatieve beslissingen die verzoeker reeds ontvangen had betreffende zijn asielaanvragen en de bevelen om het grondgebied te verlaten die hem reeds werden gegeven, kan verzoeker niet voorhouden dat hij niet voldoende tijd had om zich voor te bereiden op een vertrek uit het Rijk. Verzoeker behoorde te weten dat er slechts een kleine kans was dat hij verder toegelaten zou worden tot een precair verblijf. De bestreden beslissing is op dit punt niet onredelijk.

Noch een schending van het redelijkheidsbeginsel, noch een schending van het proportionaliteitsbeginsel worden aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU